

בסיבוב הגושרים, בגליל העליון, קורים

בשיע הראשון להסרת טוביה ושבע בנותיו, בעיירה היהודית הטהורה שהוקמה ליד משק הגושרים, לא הרחק מן הגבול הסורי ז"ל, נערך פוגרום. ביתו של טוביה הועלה באש ועשרות ממובטלי קרית-שמונה, שהוזמנו במיוחד על-פי פרצופיהם הסלאביים המיובקים, הסי תערו על היהודים האומללים בצווחות קוואקים איומות. אלא שכל זה היה כאין וכאפס לעומת ה- פוגרום השונה במיקצת, שהתחולל השבוע במעוני-הצוות הקולנועי, בתוך קיבוץ הגו- שרים עצמו: כי המשק השליו והצנוע הפך, בינתיים, למעין הוליבוד'ווסא, לעיר-הוללות וביוליים סואנת יותר מתל-אביב.

★ ★ ★
ה קורה בכל שעות היום — וכמובן, לאורך כל שעות הלילה. ביום מצלמים, משחזרים, עושים חזרות, מארגנים, מאפרים, מתוכחים. בלילה, אפשר לראות את הכוכבים, ה- כוכבות, הטכנאים, הקיבוצניקים והמתנדבות הזרות המשרתות בהגושרים — כשהם מס- תובכים שניים-שניים, וגוררים אחרי גבם שמיכה אחת לזוג — בחיפושים נואשים אחר מקום שקט בו אפשר לעשות קצת חיים. "לו האירו את הזרקורים בחורשות" התאנים, במקום בעיירה — אפשר היה לצלם עשרות סצינות מעניינות מאוד. אמר אחד

גרמני מס' 2 — הוא פיטר ואן-אייק (כ) בחברת המלבישה פרסית שלו, סוכנת הביטוח הירושלמית מרים מיכ- הכל כדי להיכנס לעולם הסרטים, אשילו מן הט

פוגרום ב

מבני-המשק במבט מלא אושר. במיוחד משגעים את החברה הכוכבים ה- גרמניים, שבאו לככב בסרט זה.

גרמני מס' 1 הוא רוברט האופמן, המסתובב כל היום במכנסיים קצרצרים, הפך תוך זמן קצר לאלילן של כל הנערות במקום, מקובל לא רק על כוכבות הסרט — אלא גם על המזדנבות הזרות הרבות, שבין המתנדבות.

יש תקווה לתקווה מור, המופיעה בסרט בתפקיד חווה, בתו של טוביה החולב: בסרט היא מתחנת עם רוברט האופמן, ובמציאות — נשואה לעורך-הדין שאול בן-חיים, ומחכה לבואה הקרוב של החסידה.

הצבריות הרוסיות הן הניצבות: נערות תמהוניות והיסטריות, שי- התלכדו בהגושרים מירושלים, חיפת וטבריה, מעריצות את השחקנים ועושות חיים בהקמתן לתחייה את המציאות של תחום המושב.